

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „PAVASARIS ŽEMĘ JAU KELIA“ – Dalia Tarailienė

Jau dviejose knygelėse sutalpintos visuomenės veikėjos (apdovanojama ordinu „Už nuopelnus Lietuvai“), germanistės, pedagogės, ilgametės tikros skautystės puoselėtojos ir piligriminių kelionių organizatorės, tarptautinės klasės autorialio teisėjos Dalios Tarailienės eilės, kurias pradėjo rašyti studijuodama Vilniaus universitete. Jos taip pat publikuotos ir periodinėje spaudoje bei Pilaitės poezijos pavasariams skirtuose leidiniuose. Dalia Tarailienė tapo poezijos pavasarių Pilaitės miške nepamainoma vedėja. Nemažai poezijos aptiktumėme ir jos pačios sukurtoje, surežisuotoje ir Pilaitės liaudies teatre pastatytoje epinėje dramoje „Mano vardas – Lietuva“, skirtoje dešimčiai ženklausių Lietuvos moterų, kurioje ji pati vaidina Lietuvą (spektaklį galima pasižiūrėti čia: <https://www.youtube.com/watch?v=Z2gZ-TeOaic>). Šiam Poezijos pavasariui Dalios Tarailienės eilių ciklas „Ilgesio lopšinė“:

Iš ciklo: Ilgesio lopšinė

Štai, užsivėrė Amžinybės durys.
Tu išėjai, net žingsnių negirdėjau...
Ant tako baltos atminimų dulkės gulė
Ir tylios ašaros per skruostą man riedėjo...

Atėjai. Atsisėdai šalia.
Pečius tvirtai apkabinai.
Man galvelę paglostei.
Paskui – pakilai,

Tyliai išėjai...
Į savo Amžinybės uostą...

Varpų lopšinė

Skamba varpų lopšinė.
Vėjo blaškoma, į toli nešama.
Kiekvienas dūžis – mano prisiminimai.
Kiekvienas skambtelėjimas – Tavo priliesta ranka...
Dangaus bokštuose aidi amžinybės varpai...

Vėjo lopšinė

Vėjelis papūtė, jo dvelksmas nuskambėjo
Žolėje, gėlėje, medžių lapuose.
Žinau, tai Tu nematomas stygas
Savaisiais pirštais palytėjai,
Sudėjai čia ir meilę ir visas godas.
Girdžiu aš šitą dainą širdimi,
Suvokiu savo protu,
Ką Tu sakai paskutiniaja lopšine,
Man sieloj vėjo išdainuota...

Ilgesio lopšinė

Ilgiuos, ilgiuos...Tik šitas žodis
Labiausiai tinka mano dienai...
Prisiminimus įvairiausius aš renkuos,
Tarsi paguodą savo vargšei sielai.

Jaučiu, mane Tu stiprini, guodi,
Iš Amžinybės tolių tolimiausių,
Šypsena – gyva manoj širdyj,
Ir balsas – tarsi ką tik būtum klausęs...

Ir skamba man lopšinė nebaigta,
Ji ilgesiu, ji nerimu alsuoja.
Ir ta melodija, kaip skambanti styga,
Mane ramybei ir gyvenimui paruošia...

Meilės lopšinė

Kiek meilės daug išdalinau,
Visiems visiems, kam tik galėjai.
Bet žmogiškai Tu pavargai
Ir... Dievo pašauktas išėjai...

Jaučiu delne Tavus žodžius,
Širdij matau dar žvilgsnį paskutinį.
Kažkur apkabinu Tavus pečius,
Glaudžiuos nematomai aš prie Tavo krūtinės.

Tik aimana gili išsprūs...
Tik ašara neklaužada riedės per skruostą.
Tu būsi tarsi čia, bet jau Tave nebūsi,
Nes laivas plaukia šis į Amžinybės uostą.

Kiekvienu sąnariu, kiekviena ląstele
Jaučiu buvimą Tavo šitoj žemėj.
Ir skamba tai vaikystės lopšine,
Didžiulės meilės, tos didžiulės meilės....

Tikėjimo lopšinė

Tikiu, kad saulė amžina,
Kad vėjo gausmas niekad nenutils,
Kad jūra oš ir jos banga
Vis plaksis kranto vilnimis.

Tikiu, kad buvo laimės daug,
Kad visko, ką galėjai mus išmokei.
Kad savo saugančia, globojančia ranka
Iš Amžinybės man ir šiandien mojai...

Tikiu, kad kelias, kuriuo Tu eini,
Yra šviesus ir jis į laimę veda.
To nesuprast dabar sav širdim.
Nes netektim ir skausmu ji gyvena...

Bet taip yra!
Visi mes tik svečiai čia,
Šiam Žemės pokyliui pakviesti esam.
Ir visą savo meilę, darbus, gėrį
Į Amžinos šviesos namus mes nešam...

Tikėjimo lopšinė šiandien skamba.
Gal ir širdies labai taip nebeskauda?..

Kai ryte atveriu dienos duris,
Kai širdyje vilties jausmai nubunda,
Apkabinu pro šalį lekiančias mintis,
Ir padėkoju Viešpačiui už šitą turtą !

(2014 metų balandis)